

תפ"ח 2811/02/14 - מדינת ישראל נגד עומר מאדי

בית המשפט המחוזי בחיפה

18 ספטמבר 2014

תפ"ח 2811-02-14 מדינת ישראל נ' מאדי(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

עומר מאדי

הנאשם

גזר דין

השופט א' אליקים:

מבוא

1. בתום פרשת התביעה הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו תוקן כתב האישום בשנית (סומן ב1), הנאשם הודה באמור בו והורשע בביצוע עבירות של הריגה-עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-החוק), נשיאה והובלה של נשק שלא כדין-עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא+29 לחוק ואיומים-עבירה לפי סעיף 192 ו-29 לחוק.

ההסדר נעשה בכתב (סומן ב2), ולפיו הוסכם כי המאשימה תבקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל של 26 שנים בנוסף למאסר על תנאי ופיצויים למשפחת הקרבן וההגנה תבקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל של 19 שנים ביחד עם מאסר על תנאי.

עוד הוסכם כי המאשימה במסגרת טיעוניה תפנה את בית המשפט לדיסק מצלמות האבטחה בו מתועד הירי (מוצג ת/113) ונמסר כי ההסכם נעשה בידיעת משפחת הקרבן.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, בעקבות ריב בין מואייד עטר (להלן- מואייד) ואדם נוסף, בלילה שבין 2.1.2014 ל-3.1.2014 הצטייד הנאשם באקדח ותחמושת, אותם נשא והוביל, הלך עם מואייד למקום בו שהו אנשים שונים וביניהם הקרבן שהגיע לשם כדי לגבש "סולחה" בין הצדדים לריב. הנאשם החזיק את האקדח הטעון בשתי ידים המושטות לפניו, משהבחינו בכך האנשים, הם החלו להימלט מהמקום, אולם הנאשם רדף אחריהם בריצה במהלכה ירה לעברם 17 יריות.

כתוצאה מהיריות חדר קליע לראשו של הקרבן, וגרם לפציעתו הקשה. הקרבן אושפז בבית חולים ונפטר ביום 27.2.2014.

בעת הימלטות הנאשם ומואייד מהמקום הם הבחינו באחינו של הקרבן, מואייד אמר לנאשם שיפגע בו והנאשם כיוון לעברו את האקדח ובכך איים עליו בפגיעה בגופו.

3. בתחילה הוגשו כתבי אישום נפרדים נגד הנאשם ונגד מואייד, (ת.פ. 2811-02-14 ות.פ. 23537-02-14) שאוחדו לאחר מכן. כתב האישום הראשון הוגש בטרם פטירתו של הקרבן, ובו יוחסה לנאשם עבירה של ניסיון לרצח, ולנאשם ולמואייד יוחסו כשותפים, עבירות של נשיאה והובלה של נשק שלא כדין ואיומים. לאחר פטירת הקרבן תוקן כתב האישום והעבירה של ניסיון לרצח הומרה לעבירת רצח, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) ו-301 לחוק וכחלק מהסדר הטיעון תוקן כתב האישום בשנית ועבירת הרצח הומרה בעבירת הריגה.

סמוך לאחר תחילת שמיעת הראיות הודה מואייד בעובדות כתב האישום מתוקן כחלק מהסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעונש, כתבי האישום הופרדו וענינו נדון בפני חברי, סגן הנשיא רון שפירא כדן יחיד, ביום 2.6.2014 נגזר דינו של מואייד, בגין העבירות של נשיאה והובלה של נשק שלא כדין ואיומים. נוכח היותו שותף למעשים שפורטו לעיל, הוטלו עליו 10 חודשי מאסר בפועל בנוסף למאסרים על תנאי.

ראיות לעונש

במסגרת הטעון לעונש הוצג גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/126) לפיו לנאשם רישום פלילי ללא הרשעה, בבית משפט לנוער משנת 2007 עת היה כבן 15 בגין שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה ללא רשיון, והרשעה באיומים כלפי אשתו והיזק לרכוש בזדון, מיום 9.6.2013 בבית משפט השלום בעכו במסגרת ת.פ. 47716-05-13, בגינו נדון הנאשם ל-45 ימי מאסר ולשלושה חודשי מאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם הגיש את גזר הדין שניתן נגד מואייד בתיק האחר ושני מסמכים רפואיים שקשורים לנאשם, (נ/6), (נ/7).

תסקיר שירות המבחן ותסקיר נפגעי העבירה

4. על פי תסקיר שירות המבחן, (תס/1) העריכה קצינת המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד, המליצה להטיל עליו ענישה של מאסר בפועל שתהווה גורם מרתיע ומציב גבולות לעתיד ובנוסף המליצה לרשויות שב"ס לבחון התאמת הנאשם לטפול כדי להפחית הסיכון להישנות מעשיו לאחר שחרורו.

5. תסקיר מפורט מאוד בענין נפגעי העבירה (תס/2) חשף בפנינו את פרטי משפחתו העניפה של המנוח, אשר היה נשוי לשתי נשים, לראשונה נישא בנישואים דתיים ולהם 4 ילדים (בגילאים 3,8,13,15) ולשניה

נישא בנישואים אזרחיים ולהם שני ילדים (בני שנה ורבע ושנתיים ושבעה חודשים). למנוח 9 אחים ואחיות גדולים ממנו שגם לגביהם התייחסו עורכות התסקיר בפירוט. על פי התסקיר משפחת המנוח מרגישה כי הוא נרצח על לא עוול בכפו ובני המשפחה חווים את הפגיעה הנפשית בעוצמות מאוד חזקות. האבל המשפחתי מאופיין בחוויה של קשיי תפקוד, ולהערכת עורכות התסקיר, תהליך עיבוד הטראומה, השכול והאבל טרם החל אצל אף אחד מהנפגעים, הם עדיין לא קבלו מענה טיפולי, עובדה העלולה להביא להחרפתם של סימפטומים פוסט טראומטיים בעיקר בקרב שתי נשותיו והילדים הרכים בשנים.

תמצית טענות הצדדים

6. המאשימה לא נקבה במתחם עונש הולם בטיעוניה, ביקשה לגזור על הנאשם בהתאם להסדר הטיעון את העונש המקסימלי הקבוע בצידה של עבירת ההריגה, דהיינו 20 שנות מאסר ובמצטבר עונש של 6 שנות מאסר בגין עבירות הנשק והאיומים באופן שירצה הנאשם 26 שנות מאסר בפועל, בנוסף למאסר על תנאי ופיצויים למשפחת המנוח בסכום מירבי נוכח המתתו של המנוח, בהתאם לפסקי דין אליהם הפנתה.

בטיעוניה בכתב ובעל פה שמה ב"כ המאשימה דגש על חומרת מעשיו של הנאשם שכוננו על ידה "פיגוע פלילי בלבה של עיר", תוך הפנייה לדיסק מצלמות האבטחה ת/113 המתעד את מנוסת האנשים ומרדף הנאשם אחריהם באופן שסיכן סיכון ממשי את חיי המנוח וחיי הנמלטים. עבירת ההריגה בה הורשע היתה לטענתה על סף עבירת רצח, הנאשם תכנן היטב את מעשיו ולאחר הפגיעה בקרבן גם איים לפגוע באחיינו.

באשר לעבירות בנשק והאיומים עונשו צריך להיות לטענתה חמור מעונשו של מואייד שנדון ל-10 חודשי מאסר, בשל חלקו הדומיננטי של הנאשם, לתמיכה בטענותיה הפנתה לפסקי דין בהן הוטלו במסגרת הסדרי טעון עונשים של 23 ו-27 שנות מאסר בפועל.

למרות שתלוי ועומד נגד הנאשם עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירת איומים, היא לא ביקשה להפעילו (סעיף 10 לטיעונים בכתב) מאחר ונתון זה לא מצא ביטוי בהסדר הטיעון, אך היא ביקשה להביאו בחשבון כנתון רלוונטי לגזירת הדין. עוד יצוין כי בטיעוניה ביקשה שלא להתייחס לדברי הנאשם בפני עורכת תסקיר שירות המבחן לענין נסיבות ביצוע העבירה, שלא מצאו ביטויים בעובדות כתב האישום המתוקן או בהסדר הטיעון.

7. הסנגור ביקש לאמץ את הסדר הטיעון להתייחס לכל העבירות כארוע אחד ולהטיל על הנאשם עונש של 19 שנות מאסר בפועל ביחד עם מאסר על תנאי ולא מעבר לכך.

בטיעוניה שם דגש על נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, צעיר כבן 22 שנה, אביו נפטר כשהנאשם היה בן 6, הנאשם גדל בתנאי עוני קשים, בסביבה עבריינית, נאלץ לשהות בפנימיה. הנאשם התחתן בגיל 19 ויש לו ילד בן שנתיים, אך מערכת היחסים עם אשתו התערערה, השפיעה על מצבו הנפשי והוא פנה לקבל טפולים רפואיים כמתואר במסמכים שהציג ולפני כשנה נפרד מאשתו.

הוא ביקש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בהזדמנות הראשונה בביצוע עבירת הריגה, ניהול משפט בצורה עניינית, רק כדי לסתור את האשמתו בעבירת רצח. הביע חרטה עמוקה ואמפטיה למשפחת הקרובן ועברו הפלילי אינו מכביד.

בהסכמת המאשימה הפנה לעדותו של ראש הצח"מ נימר באדר שאישר כי אחיינו של הנאשם, נורה, כפעולת נקם כדי להעניש את הנאשם על מעשיו. ירי שהביא לפחד אצל משפחת הנאשם, עוד הוסיף כי מתסקיר נפגעי העבירה עולות "פנטזיות לנקום בנאשם". בעקבות ארועים אלו נערכה סולחה שאחד מתנאיה היה שמשפחת הנאשם תנדה אותו, לא תסייע לו כלכלית ולא תבקר אותו ובפועל כך היא פועלת, כך שהנאשם איבד את כל עולמו, ואת כל משפחתו, אין מי שיסייע ויעזור לו בתקופת המאסר.

בהתחשב בעונש המקסימלי הקבוע בחוק בגין עבירת הריגה-20 שנות מאסר ובמתחם המקסימלי שנקבע בגין העבירות בהן הורשע מואייד-2 שנות מאסר, הרי שהעונש המקסימלי בתיק זה צריך לעמוד על 22 שנות מאסר ובהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, יש להטיל עליו 19 שנות מאסר שאף הוא עונש חמור.

בתום הטעונים הביע הנאשם חרטה על מעשיו, אמפטיה למשפחת הקרובן וצער על הנזק שגרם לבנו בן השנתיים.

דין

במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקבע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

אקדמת מילין

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, על פיו תוקנו עובדות כתב האישום ובנוסף הוסכם כי המאשימה תוכל להסתמך על ת/113 בטיעוניה והנאשם יוכל להסתמך בטיעונו על עדות נימר באדר בקשר לפעולות גמול שנעשו נגד הנאשם. מעבר לכך אין בכוונתי להתייחס לטיעונים שעלו או היו ניסיונות להעלותם בקשר לנסיבות אחרות לבצוע העבירות ובכלל זה אין בכוונתי להתייחס לאמירות הנאשם בפני שירות המבחן החורגות ממסגרת זו, ראו לענין זה את האמור בסעיף 40יב סיפא לחוק ואת פסק דינו של כב' השופט אליקים רובינשטיין מיום 17.7.2014:

"מן הראוי שבית המשפט הגוזר את עונשו של נאשם שהודה בכתב אישום לצורך הסדר טיעון, לא יעשה שימוש בפרטים ועובדות שאינם נכללים במפורש בכתב האישום (ע"פ 264/81 לוי נ' **מדינת ישראל** (1981) (להלן עניין לוי); ע"פ 1604/08 **אוספוב נ' מדינת ישראל** (2008); ע"פ 329/13 **ורגס נ' מדינת ישראל** (2014) (להלן עניין ורגס); ע"פ 4907/12 **מרעי נ' מדינת ישראל** (להלן עניין מרעי)...רוצה לומר: להסדר טיעון משקל ומעמד משלו. וכתב האישום המתוקן הוא ככלל ראשית ואחרית לגזר הדין",

מתחם העונש ההולם

8. למרות שמדובר בהסדר טיעון הכולל טווח ענישה שבין 19 ל-26 שנות מאסר, עדיין יש לקבוע מתחם עונש הולם, ראו לענין זה פסק דינו של כב' השופט חנן מלצר:

"הסדר טיעון במסגרתו נקבע לעתים טווח ענישה מוסכם, הינו הסכם בין רשויות התביעה לבין נאשם, כאשר בית המשפט איננו, כידוע, צד להסכם זה... מתחם ענישה לעומת זאת, הינו קביעה נורמטיבית של בית המשפט באשר לטווח הענישה הראוי...בהקשר זה מוסכמת עלי גישתו של פרופ' אורן גזל, הגורס כך: "במקרים שיש בהם ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון, מצווה כיום בית המשפט לקבוע הן את מתחם הענישה ואת העונש בתוך המתחם שהיה נקבע אלמלא היה הסדר, על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן עליו להשוות את העונש המוסכם לזה שצפוי היה להיות מוטל על נאשם ללא ההסדר, כדי לבחון מה מידת ההקלה שהנאשם זכה לה ולהכריע אם הקלה זו עומדת במבחן האיזון. כאשר יאושר טווח ענישה מוסכם בדרך זו, יקבע בית המשפט בשלב השלישי את העונש המדויק בתוך הטווח בהתחשב במלוא שיקולי הענישה, כמו גם בהסדר הטיעון ובאינטרס הציבורי שהוביל לעריכתו".

ע"פ 512/13 פלוני נגד מדינת ישראל (4.12.2013).

9. לאחר ניתוח טענות הצדדים מקובלת עלי עמדת הסנגור (ולמעשה גם עמדת המאשימה) ואני סבור כי יש לראות במכלול הנסיבות אירוע אחד בו בוצעו שלושת העבירות בהן הורשע הנאשם. מדובר בתוכנית עבריינית אחת, לנוכח סמיכות הזמנים ורצף הארועים, כך גם קבע חברי כב' סגן הנשיא השופט רון שפירא בגזר דין בעניינו של מואייד בקשר לאותן עבירות בנשק ואיומים ולכן אקבע מתחם עונש הולם אחד לכל שלושת העבירות.

10. במקרה זה פגע הנאשם בצורה קשה מאוד במספר ערכים חברתיים, הערך המקודש של חיי אדם, שלום הציבור ובטחונו.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה שבהם מדובר בעבירת הריגה הנמצאת על סיפה של עבירת הרצח והיחס בין העונש המתאים לעונש המירבי אפנה לפסק דינו של כב' השופט יורם דנציגר שאישר באותו מקרה עונש של 20 שנה שהוטל על הנאשמים בגין עבירת הריגה:

"אכן, ככלל, העונשים הקבועים בצד העבירות בחוק העונשין הם עונשים מרביים ("עונשי מקסימום"). בתי המשפט אינם מטילים בדרך כלל עונשים מרביים על הנאשמים הבאים לפנייהם...הטעם לכך, הוא שמלאכת גזירת עונשו של נאשם מבוססת על יישומם של עקרונות שונים מתחום דיני הענישה, והחשוב שבהם הוא עקרון הענישה האינדיבידואלית, המביא בחשבון גם את נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זאת: גילו, עברו הפלילי, אירועים קשים שהשפיעו על מהלך חייו ושעיצבו את דמותו ועוד נתונים שונים...כך למשל, אישר בית משפט זה בע"פ 1456/01 חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 609 (2001) (להלן: עניין חדד) עונש מרבי של 20 שנות מאסר בגין הריגה, בין היתר לאור הנימוק כי רק כפסע היה בין הנאשם לבין הרשעה בעבירת

רצח...גם בע"פ 7147/96 **אזואלוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(2) 412 (1998) (להלן: עניין אזואלוס) הודגש כי מקום בו המרחק בין הרשעה בהריגה לבין הרשעה ברצח הוא כפסע "מן הראוי שעונשו של המערער יתקרב לעונש המרבי", ע"פ 6294/11, ע"פ 6295/11 וע"פ 6367/11 **פלוני נגד מדינת ישראל** (20.2.2014).

הערך החברתי המוגן באמצעות האיסור על נשיאת נשק ואיסור על איומים הוא בטחון האדם והציבור וכן שלמות הגוף, והנאשם במעשיו גרם לפגיעה בערכים מוגנים אלו. באשר למדיניות הענישה בעבירות בנשק ואיומים בנסיבותיו של תיק זה אפנה למדיניות הענישה כמתואר בגזר דינו של מואייד.

לענין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק), מעשיו של הנאשם היו מתוכננים לפרטי פרטים, הוא הצטייד באקדח ותחמושת, הלך לחפש עם מואייד את עמיתו לריב, רדף אחרי האנשים הנמלטים, תוך שהוא יורה 17 יריות מבלי להפסיק גם שלאחר שהם החלו לברוח, רץ אחריהם והמשיך לירות. הנאשם היה הגורם הדומיננטי בארוע, הוא הצטייד בנשק והוא גם עשה בו שימוש. כתוצאה ממעשיו נגרם מותו של המנוח ואסון כבד למשפחתו המורחבת, ורק בנס לא נגרם נזק לנפגעים נוספים שנכחו במקום, ליבה של עיר ("סמוך למבנה חנויות ברחוב", סעיף 3 לכתב האישום המתוקן).

11. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני סבור כי טווחי הענישה עליהם הסכימו הצדדים בהסדר הטיעון משקפים נאמנה את טווח העונש ההולם העומד במקרה זה על מאסר בפועל במתחם שבין 19 ל-26 שנות מאסר.

העונש המתאים

12. לא עומדת על הפרק שאלת שיקום, שירות המבחן העריך כי הנאשם זקוק לרכישת כלים להתמודדות, אותם יוכל לרכוש בהליך טפולי במסגרת שירות בתי הסוהר.

13. הנאשם צעיר כבן 22, פרוד מאשתו, אב לילד כבן שנתיים, צפוי לשאת בעונש מאסר לתקופה ארוכה, עובדה שתפגע קשות בבנו הצעיר. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה בביצוע ההריגה כבר בעת חקירתו במשטרה. חווה כעת נידוי כדברי סנגורו בשל הסכם סולחה שחייב את משפחתו לנתק כל קשר עימו.

14. בהתחשב בחומרת המעשים ובטווחי הענישה בהתאם להסדר הטיעון המקובלים עליי, ובעונש של 10 חודשי מאסר שהוטל על שותפו לחלק מהעבירות מואייד, אני סבור כי העונש המתאים צריך לעמוד על 21 שנות מאסר בפועל בנוסף למאסרים על תנאי ופיצוי משפחת הקרובן.

פיצוי

15. כמתואר בתסקיר נפגעי העבירה, מותו של המנוח גרם נזק לנפגעים רבים, לשתי נשותיו, לששת ילדיהם ולתשעת אחיו ואחיותיו באופן ישיר ולבני המשפחה הנוספים, כולם ראו בקרבן מקור תמיכה ועזרה וכולם חשים כיום באובדן כבד שלא ניתן לתיקון.

עוד חשוב לציין כמתואר בתסקיר הנ"ל, את התקופה הקשה שעברה על בני המשפחה מיום 3.1.2014 עת נפצע הקרבן פציעות קשות ועד ליום פטירתו 27.2.2014, כל אותה תקופה הם שהו לצידו בבית חולים.

לענין גובה הפיצוי והסמכות לפצות כל אחד מהנפגעים אפנה לסעיף 77 לחוק:

- "(א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.
- (ב) קביעת הפיצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים, הכל לפי הגדול יותר."

יכולותיו הכלכליות של הנאשם אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי לטובת משפחת המנוח (ראו לענין זה ע"פ 329/13 **ורגס נגד מדינת ישראל**, 9.3.2014).

בנסיבותיו של תיק זה, בהתחשב בנתונים השונים הייחודיים לכל קבוצת נפגעים אני סבור כי יש לפסוק לכל אחת מנשותיו של המנוח את הסכום המקסימאלי הקבוע בחוק - 258,000 ש"ח כפיצוי עבודה ועבור ילדיו הקטינים של המנוח. מבלי לגרוע מזכותם של נפגעים אלו או הנפגעים האחרים לתבוע פיצוי על מלוא נזקיהם בהליך מתאים אחר.

16. סיכום

לאור האמור לעיל אמליץ לחבריי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

21 שנות מאסר בפועל.

10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה בנשק וזאת בתוך שלוש שנים ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת איומים וכן כל עבירת אלימות כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

הפעלת עונש מאסר על תנאי של 3 חודשים שניתן ביום 9.6.2013 בבית משפט השלום בעכו בת.פ. 47716-05-13. מאחר והמאשימה לא ביקשה להפעיל את העונש המותנה והפעלתו לא נכללה בהסדר הטעון, אמליץ לחבריי כי הוא יופעל בחופף למאסר שהוטל בתיק זה כך שבסה"כ ישא הנאשם בעונש של 21 שנות מאסר, שתחילתם מיום מעצרו של הנאשם, 8.1.2014.

17. אני מחייב את הנאשם לשלם לכל אחת מנשות הקרבן, ענוד ואנג'אם עבודה ועבור ילדיה, פיצוי כולל בסכום של 258,000 ש"ח שיופקד בקופת בית משפט (ובסה"כ 516,000 ש"ח) עד לא יאוחר מיום 1.1.2015, לאחר מכן ישא הפרשי הצמדה וריבית עד ליום התשלום בפועל. במידה ויופקד חלק מהסכום, מחצית ממנו תועבר לכל אחת מנשות הקרבן.

המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום ובכלל זה את פרטי חשבון הבנק של נשות הקרבן.

אציע לחבריי להפנות את תשומת לב שירות בתי הסוהר להמלצת שירות המבחן לפיה יש לבחון התאמתו של הנאשם לטיפול לשם הפחתת הסיכון להישנות מעשיו בעתיד.

**אברהם אליקים,
שופט**

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת ב' טאובר:

אני מסכימה.

בטינה טאובר, שופטת

הוחלט כאמור בסעיפים 16-17 לגזר דינו של השופט אליקים.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"ד,
18 ספטמבר 2014, במעמד
הצדדים ובאי כוחם.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

**אברהם אליקים,
שופט**

בטינה טאובר, שופטת